

The background of the cover is a vibrant, abstract illustration. It features swirling patterns of pink, red, and purple, resembling a nebula or a cosmic explosion. Scattered throughout are numerous small yellow stars and larger, more complex star-like shapes with radiating lines. A dark, winding ribbon or streamer cuts through the colorful background. In the lower center, a man and a woman are depicted in a romantic embrace. The man is wearing a blue shirt and dark pants, and the woman is wearing a grey dress. They are holding hands and looking at each other. The overall mood is romantic and dramatic, with a cosmic or fantastical theme.

Naše nekonečné osudy

*Milovali se
v tisíci životech.*

*V každém z nich
jeden druhého
zabili.*

LAURA STEVEN

Přeložila Zuzana Bičíková

Naše nekonečné osudy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Laura Steven
Naše nekonečné osudy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LAURA STEVEN

Naše
nekonečné
osudy

Přeložila Zuzana Bičíková

COO
BOO

Pro Blaira, světlo mého života

PROLOG

PŘED NĚKOLIKA STALETÍMI

Stuha, jež jim poutala zápěstí, byla rudá jako krvavá rána.

Byl pozdní Sólmanuður, krásný den pro svatbu. Po blede obloze se proháněla řídká mračna. Moře šplouchalo na oblázkové pláži a odpolední slunce na jeho hladinu vrhalo šípy zlatavého světla. Z mělké pěny vystupovaly oblé skály, potřísněné solí a neurčitou ozvěnou zpěvu sirén – pokud někdo na takové věci věřil, což nebyl případ nevěsty.

Věřila však v lásku a v muže, jenž stál před ní.

Ženichovy dlouhé kaštanové vlasy byly protkané měděnými nitkami. Plnovous – na muže, kterému ještě nebylo osmnáct, byl působivě hustý – měl zapletený do copů zdobených kovovými kroužky a porcelánovými korálky. Voněl po borové pryskyřici a šalvěji z nejlepšého oleje. Na sobě měl slavnostní tmavou tuniku a kalhoty, zlatý nápažník a kožený opasek. Na něm visel úchvatný dlouhý meč s jílcem posetým rubíny. Rodinná památka.

Ženichovu tvář rozsvítil široký úsměv pokřivených úst, v očích se mu lesklo štěstí. Nevěstu znal ode dne, kdy se narodil, a o tomto dni snil přes deset let. Byla zlatou nití, jež se táhla jeho životem a svazovala jeho minulost a budoucnost do harmonické mašle.

Nevěsta však byla napjatá jako luk. Její vysoká, štíhlá postava byla oděná do dlouhých plátěných šatů bledě krémové barvy se stříbrnými korálky.

Každá sevřená linie jejího těla číhala.

Napůl lovící, napůl lovená.

Ženich si toho sotva všiml. Byl příliš pohlcený slavnostním okamžikem, štěbetáním racků a procítěnými slovy stařeny, jež vedla obřad.

Při úvodních slovech oddávající zůstaly jejich ruce sepnuté. Červená stuha byla utkaná z tuniky ženichovy zesnulé matky, aby se mohla obřadu zúčastnit alespoň symbolicky. Ženich v látce skutečně cítil matčinu přítomnost jako jakousi přízračnou šmouhu v dálce a zároveň jako uklidňující stabilitu kolem zápestí. Bušící srdce mu bolestivě tlačilo na hrudní koš.

Na nevěstino podivné naléhání si místo prstenů vyměnili zbraně. Nože, které ukoval její bratr, se zakřivenými stříbrnými čepelemi, z nichž každá měla vyrytý Valknut, tři propletené trojúhelníky. Odin byl ženichův oblíbený bůh; nevysvětlitelně ho přitahovalo prolínání minulosti, přítomnosti a budoucnosti, věčný uzel života, smrti a znovuzrození.

Vrásčitá stařena pokynula ženichovi, aby vyslovil svůj slib. „Při světle slunce a moci bohů,“ pronesl ženich a v hrdle se mu převalovala kulička dojetí, „slibuji, že tě budu navždy milovat a ctít.“

Vytáhl meč a jílcem vykládaným drahokamy se dotkl nevěstina ramene.

Stařena znovu přikývla, slavnostně, s téměř pohřební vážností. „Domnívám se, že si nevěsta napsala svůj vlastní slib.“

Po ženině seschlé tváři přelétl zvláštní výraz. Opovržení?

Nevěsta se zachvěla. Už od včerejšího večera, kdy ze sebe v horkých pramenech vypotila cudnost, jí byla zima, a stařenina netečnost ji zneklidňovala.

Zvedl se vítr a moře se rozčeřilo do ostrých vrcholků.

Když nevěsta promluvila ke svému snoubenci, její hlas byl tichý, křišťálově jasný. „Jako kolébání moře, příliv a odliv, i láska je pohyblivá, věčná. Nebojme se vzestupu a pádu, po-

silování a slábnutí, věčného vlnobití. Pokaždé, když se naše duše setkají, ponořme svá těla do jasně modrého chladu a dovolme vlnám, aby nás znovu stvořily.“ Po tváři jí sklouzla slza. „Miluji tě, milovala jsem tě a budu tě milovat.“

Ženich přitiskl své teplé čelo na její. „Miluji tě, miloval jsem tě a budu tě milovat.“

Několik okamžiků čekali a byli si jistí, že každou chvíli uslyší, jak stařena žehná jejich svazku. Vlna se se šuměním převálila a z čerstvě zapáleného ohně, kde se mělo opékat maso na hostinu, stoupal oblak kouře.

Ticho trvalo o okamžik déle, než by mělo, a v davu zašumělo.

Na ženichově načervenalé tváři se zračil zmatek, ovšem nevěstino tělo pochopilo cosi strašlivého dřív, než myšlenka dotekla do její mysli, a hluboko v hrudi se jí rozezněl varovný zvon.

A pak se ozvala ostrá, řezavá slova, jako když se lopata poprvé zakousne do zmrzlé země.

„Vážně jste si mysleli, že vás nenajdu?“

Nevěsta s ženichem zděšeně vzhledli a zjistili, že stařeniny oči žhnou jako řeřavé uhlíky. Její vrásčitá tvář se vyhladila, nehty prodloužily, zhrubly, zčernaly.

Ženich klopýtl dozadu. Nevěsta mu bez zaváhání přejela manželskou čepelí po hrdle a otevřela tak zející ránu podobnou ústům, z níž okamžitě začala bublat krev.

Snažil se nadechnout, lapal po dechu, dech ale nepřicházel.

V obličejí se mu krátce mihl výraz nefalšovaného šoku, pak se zhroutil na oblázkový břeh.

Nevěsta padla o vteřinu později a sama lapala po dechu, ačkoli její hrdlo zůstalo netknuté. Zkrvavená čepel jí vypadla z ruky, Valknut se v nic netušícím denním světle stále leskl.

Poslední, co viděli, než svět zhasl, byla rudá stuha osudu, jež jim ještě stále svazovala zápěstí.

Jídelní stůl byl prostřený a nachystaný na hostinu, ale všechny nože byly schované. To poslední, co jsme potřebovali, bylo, aby někdo nad carne asada ubodal oligarchu.

U stolu nás sedělo dvanáct, rodina Solaových na jedné straně, Quiñónezových na druhé. Kolem nás pobíhalo služebnictvo a na modré talíře vršilo pečené placky pupusas a smažený maniok. Od stříbrných svícňů se odráželo plápolavé světlo ohně a pod klenutým stropem se nesly ozvěny kroků. Vzduch voněl po pečeném mase a koriandru.

„Jak se daří pěstování pacamary?“ zeptal se papá a snažil se zamaskovat napětí v hlase. Naši hosté vlastnili velkou kávovou plantáž v Chalatenangu. „Suchý rok, ne? Neměli jsme skoro žádné období dešťů.“

Señor Quiñónez si poposedl na dřevěné židli. „Rafael experimentuje s novými technikami zpracování a kvalita je výjimečná.“ Věnoval otci pohled plný vzdoru. „Příští týden máme schůzku s jedním významným evropským odběratelem.“

„To rád slyším,“ ucedil papá. Očividně nikdy v životě neměl z ničeho menší radost.

Proslul svou prchlivostí, nekonečným nadáváním a vznětlivostí, ale já věděla, že v srdci mu dřímá něha. Slabost pro rockovou hudbu, láska k architektuře, ostrý smysl pro humor. Věděla jsem, že své děti skutečně zbožňuje, ačkoli své

city neprojevuje přes sentimentální komplimenty nebo pohádky na dobrou noc, ale tím, že pracuje až do úmoru, aby nám zajistil dobrý život.

Stýskalo se mi po něm ještě dřív, než jsem odešla; jakýsi preventivní smutek, na který jsem si za posledních několik století už tak nějak zvykla.

V marném pokusu o sebezáchovu jsem si v duchu nacvičovala zármutek ze ztráty ještě dřív, než smrt sevřela prsty, jako by mi to mohlo pomoci zmírnit bolest. Zbytečně.

Do mých osmnáctých narozenin zbývalo jen pár dní.

Což znamenalo, že brzy budu mrtvá.

A v příštím životě bude papá cizí člověk.

Bezmyšlenkovitě jsem přejížděla pohledem naše hosty, pak služebnictvo, které se míhalo kolem stolu, a hledala jsem tu jiskru, ten tlak... *něco*.

Ale moji pozornost neupoutalo nic – nikdo – podezřelý.

Detailní zkoumání tváří. Paranoidní tik, který pro mě začal být stejně přirozený jako dýchání. Zvýšená ostražitost mě nikdy předtím nezachránila, a přesto ve mně tohle chování bylo zakořeněné tak hluboko, že jsem ho nedokázala rozptýlit.

„Buen provecho,“ pronesla mamá a gestem naznačila našim hostům, aby se pustili do jídla. V bílých šatech s nadýchanými rukávy a ostře rudou rtěnkou vypadala jako dokonalá hostitelka, ale v očích měla vetkané napětí.

„To bude v pořádku, mamá,“ pošeptala jsem jí v kuchyni, než dorazili. „Všichni chcete pro své děti to nejlepší. Všechno ostatní je vedlejší.“

Stiskla mi ruku a povzdechla si. „Vždycky si o lidech myslíš to nejlepší. O situacích. Nevím, odkud jsi přišla, mi rayo de sol, můj sluneční paprsku, ale doufám, že se nikdy nezměníš.“

Rodina Solaových a rodina Quiñónezových byli staří přátelé, ze kterých se stali úhlavní nepřátelé. Naše zájmy se po celé dvacáté století většinou shodovaly – naše plantáže se

těsně dotýkaly –, dokud obě farmy na začátku občanské války nesrovnal se zemí zběhlý žhář. Rodiny se navzájem obviňovaly a tvrdily, že šlo o pokus o sabotáž, kterému podlehly i jejich vlastní pozemky.

Nyní oba rody uzavřely dočasné příměří, protože moje nerozumná sestra Silvia se zamilovala do nejstaršího syna Quiñónezových a naši otcové se přikláněli k názoru, že jakékoli případné krveprolití by se mělo odehrát ještě *před* svatbou.

„Nuže,“ začal señor Quiñónez a naznačil, že konverzace skončila. Bodl vidličkou do kusu hovězího masa s okraji propečenými na uhel a zastavil se na půli cesty k ústům.

Papá se ušklíbl. „Nuže.“

Señor Quiñónez přimhouřil oči, ale ani jeden z mužů už nic neřekl.

„Mohli bychom si tenhle výstup Monteků a Kapuletů odpustit?“ prohodila jsem vesele a nacpala si do úst smažený maniok. „Kvůli dětem?“

Bylo to ode mě možná trochu riskantní, ale na svou obranu musím říct, že jsem nesmrtelná bytost, která má každým dnem zemřít. Tohle se stávalo vždycky, když se blížilo datum mé smrti – rozvázal se mi jazyk, vyklopila jsem tajemství, vyřkla věci, které měly být vyřčené, ale nikdy k tomu nedošlo.

Mamá po mně střelila pohledem plným zrady, zatímco Rafael Quiñónez, prostřední syn druhé rodiny, se na druhé straně stolu tiše otrásal smíchy. Tmavě hnědé vlasy mu ve vlnách padaly kolem obličeje a rty měl stažené do hravého úšklebku. *No seas tan dunda*, zasyčela moje obvykle mlčenlivá babička – věčně mě nabádala, abych nebyla tak hloupá. Pokrčila jsem rameny. „Měli bychom slavit. Láska je přece ve vzduchu. *Love is in the aaair*.“ Poslední větu jsem zazpívala nadšeně falešně a Rafael tentokrát nepokrytě vyprskl smíchy.

Papá mi věnoval výstražný pohled. „Adello, měla bys...“

„Jít na vzduch?“ zeptala jsem se sladce a vstala. Sestře spadla brada. „Souhlasím.“

Aniž jsem se ohlédla, protáhla jsem se mahagonovými dvojítymi dveřmi na dvůr uprostřed domu.

Poslední, co jsem slyšela, bylo, jak se otec omlouvá za svou směšnou dceru – jen aby señor Quiñónez pobouřeně opáčil, že jsem zdělila tatínekův pěvecký talent.

Ledy se prolomily.

Nemáš zač, Silvie.

Následků jsem se nebála, otcův hněv by mě nezabil.

Zabít mě mohla jen jedna věc – jeden člověk.

Těžký večerní vzduch byl prosycený teplem. Květy tabebuji byly v plném rozpuku, růžové trubky se svůdně třepotaly jako tanečnice ve zvonových sukních. Všechny kobaltově modré okenice byly otevřené.

Přešla jsem po terakotové dlažbě k malému bazénku ve tvaru ledviny na opačné straně dvorku. Ležel částečně pod větvemi pomerančovníku, na jeho kalných okrajích se hromadily zelené řasy. Vyklouzla jsem z espadrilek a vyhrnula si splývavou, azurově modrou sukni se zlatými a červenými výšivkami růží. Posadila jsem se na okraj a smočila nohy do chladivé vody. Přes zamřížované okno do domu jsem zaslechla, jak sluha něco upustil s mumlanou kletbou „¡Puchica!“.

Dvojité dveře se s bouchnutím otevřely a zase zavřely, mezerou krátce pronikla ven erupce rozvášněných hlasů, a mě na okamžik napadlo, že mě matka přišla poučit o tom, že si nemám pouštět pusu na špacír.

Ale nebyla to mamá.

Byl to Rafael.

S prostředním synem Quiñónezových jsme chodili do stejné soukromé školy a navštěvovali stejné zakouřené kluby. Přesto jsme se pohybovali v různých kruzích. Udržovali jsme mezi sebou jakousi performativní nenávisť, i když často postrádala hloubku, v jakou naši otcové nejspíš doufali. Ve skutečnosti mi na něm ani tak moc nezáleželo.

Přesto se mi při pohledu na něj, jak se blíží, zatajil dech.
Mohl by to být...?

Ne. Nikdy jsem v jeho přítomnosti nepocítila sebemenší
záchvěv podezření.

„Jak se vede?“ zeptal se a tiše ke mně přistoupil.

Neřekla jsem nic, jen jsem přimhouřila oči.

„Docela jsi mě bavila.“ V jeho hlase byl cítit úsměv, téměř
kokešní. „Jako by ti bylo jedno, co se ti stane.“

Pokřčila jsem rameny a snažila se ukočírovat nerovno-
měrný klus svého srdce.

„Všechno je tak...“

Než jsem stihla dokončit větu, na krku se mi bleskurychle
objevil nůž.

Prudký nával adrenalinu; zející prázdnota v žaludku. Če-
pel byla ještě zahřátá od kapsy, kde měl nůž zastrčený.

Trpitelsky jsem si povzdechla a pomalu přivřela oči. „Do
prdele práce, Ardene.“

Z mého tónu odkapával znužený cynismus, ale srdce mi
divoce naráželo do hrudi. Nezáleželo na tom, kolikrát jsem
už byla zavražděná, pokaždé to bolelo stejně.

A upřímně? Rafaela jsem ani na okamžik nepodezřívala.

Arden se zlepšuje.

Jak mi to mohlo uniknout? Jak to, že jsem necítila to drá-
savé cukání pout mezi našimi dušemi, ten intimní magne-
tismus? Jak jsem vůbec mohla doufat, že se ochráním, že
přežiju, když jsem nepoznala, že se blíží hrozba?

„Je to škoda, Evelyn,“ zamumlal a jeho dech mě pohla-
dil po uchu jako hedvábný šátek. Poklekl za mými zády na
jedno koleno, jako by se mě chystal požádat o ruku. „Adella
Solaová ti seděla.“

Ztěžka jsem polkla; nůž mě štípal do kůže. „Obvykle mě
nejdřív přinutíš se do tebe zamilovat.“

„Říkal jsem si, že to trochu okořením.“

„Blbost.“

Praštila jsem ho hlavou co nejsilněji do obličeje a podařilo se mi zlomit mu nos. Okamžitě z něj začala crčet krev. Arden zachrčel a zapotácel se, nůž mi sklouzl z krku.

„Sibiř tě zabořila stejně jako mě.“ Vytáhla jsem nohy z bazénu, odvalila se od něj a sykla bolestí, jak jsem si odřela kolena o drsné dlaždice. „Proto sis tentokrát držel odstup?“

„Věř si, čemu chceš.“

Vyrazil vpřed, ruku s kapesním nožem nataženou a mící přímo na mou hrud.

Na poslední chvíli jsem uskočila. Využila jsem setrvačnost jeho těla proti němu, chňapla ho za vlasy na zátylku a praštila mu hlavou o zem. Zpětný ráz mi rozvibroval paži, asi jako když skočíte z vysoké větve stromu a tlumení pádu odnesou vaše kolena.

Nůž sklouzl po dlaždicích. Arden byl bezvládný; ne v bezvědomí, ale před očima mu poskakovaly hvězdičky.

V uších mi hučela krev. Rychle jsem hrábla po dřevěné rukojeti nože, přetočila jeho tělo na záda a obkročmo se na něj posadila. Chrčivě zasténal. Teď když jsem koleny z obou stran objímala jeho pas, nějaká zrádná část mého já se z kontaktu našich těl rozechvěla.

Soustřed' se.

Tentokrát se mu chci dívat do očí, až ho budu zabíjet.

Na rozdíl od Nauru.

Přitiskla jsem mu špičku nože pod bradu. „A stejně mi pořád neřekneš, proč mě pronásleduješ každým životem.“

„Docela mě uráží, že si to nepamatuješ.“

Bokem prudce trhl do strany, jak se mě snažil od sebe odstrčit, a díky momentu překvapení se mu to povedlo.

Čepel mu prořízla hrdlo přesně ve chvíli, kdy jsme oba spadli do bazénu.

Jeho tělo se křečovitě zmítalo, dusil se vodou a vlastní bublající krví. Voda byla teplá a hustá a čepel mi vyklouzla z již slábnoucí ruky. Do úst a nosu mi vnikl chlór a já začala

lapat po dechu. Rukama jsem se od něj odstrkovala – nebo možná k němu? –, všechno se proměnilo ve vír tyrkysových dlaždic a šarlatové vody s kovovou pachutí.

Pak, jako by byly osudově propletené i naše životní nitky, můj vlastní tep začal slábnout.

Jako když slunce klesá za obzor, orchestr pomalu dohrává.

Proud staré krve zeslábně do tenkého pramínku.

Před očima mi proběhl můj krátký život. Otcův příšerný zpěv, sestřino čelo stažené soustředěním, když malovala akvarely, babiččino cvakání pletacích jehlic, parná odpoledne s matkou v zaprášeném městě, vůně hlíny, kávy a horka, to všechno bylo od začátku odsouzeno k zániku.

Zmítal mnou žal, hustý a ostrý; opouštění bylo pořád stejně bolestivé, odpoutání se od historie bylo pořád stejně dezorientující.

Chvíli po Rafaelově posledním chroptivém výdechu mě temnota plazící se po okrajích zraku konečně pohltila celou. Plavali jsme v kaluži karmínu a naše srdce přestala bít jako jedno.

Jako *kurva* pokaždé.

Tragédie zasahovaly rodinu Blytheových často a tvrdě, jako řeka, která rok co rok zaplavuje tytéž nešťastné domy. A nezáleželo na tom, jak jsme se proti tomu snažili bránit, ten čin přírody, boha nebo samotného ďábla nešlo nijak přelstít. Byla to lidská hloupost nebo pýcha, myslet si, že dokážeme obejít síly přírody, jako jsou roční období a čas, myslet si, že dokážeme postavit hráz proti životu a smrti. Ale ani to nám nebránilo v tom, abychom to dál a dál zkoušeli.

Když mi bylo osm, mého otce na Štědrý den srazil opilý řidič, který se vracel domů z hospody. Otec skončil rozdrčený mezi autem a kamennou zdí, z očí mu crčela krev, kosti zpřelámané, orgány roztrhané. Tragédie, i když ne první a určitě ne poslední.

O několik měsíců později jsme pohřbili jeho rodiče – naši milovanou babičku a dědečka. Zemřeli postupně, na infarkt a mrtvici, dva zlomené dílky domina, jež se žalem nedokázaly udržet na nohou.

Aby toho nebylo málo, zhruba v osmi letech jsem si obvykle začínala uvědomovat, jaký fatální osud čeká mě. Docházelo mi to pomalu, postupně; zpočátku jsem měla pocit, že se zpoza obzoru blíží bouře nebo možná atomová bomba, ale nechápala jsem pořádně *kdo*, *co* a *proč*. Pak si cestu vzpomínkami dopředu prodral konkrétní výjev – nůž na hrudi, garota na krku, jed v srdci – a já si vzpomněla. Dalších šest,

osm nebo deset let jsem přemýšlela, jak a kdy Arden znovu udeří. Jak a kdy si mě najde a zabije.

Vyrovnat se s vlastním blížícím se koncem byla jedna věc, ale druhá věc byla, že jsem zároveň přišla o polovinu rodiny. Život za životem, krutost za krutostí a nesnesitelná tíha lidského bytí mě začínaly vyčerpávat. Neustálý koloběh lásky a ztráty, stejně nevyhnutelný a přirozený jako střídání ročních období.

Ale stejně jsem se vždycky snažila postavit hráz.

Dva týdny před osmnáctými narozeninami jsem seděla v nemocnici, kde zemřeli oba moji prarodiče, a pozorovala svou plešatou sestru, jak hraje na housle.

Naleštěný javor měla položený pod bledou skřítkovskou bradou. Poslední tón zazněl hladce jako samet a sestra vzhlédla; soustředěný výraz v obličeji vystřídal očekávání.

„Pardon.“ Máma popotáhla a osušila si oči kapesníkem. Rychle vstala a opustila místnost, pašmína za ní vlála. Bez jejího levandulového parfému byl pokoj cítit nemocničním pachem.

Gracie sklopila oříškově hnědé oči a položila si housle do klína. „Možná jsem si měla vybrat nějaký míň melancholický nástroj. Třeba bicí. Nebo ukulele. Myslíš, že by mi sestry utrhly hlavu, kdybych vzala do ruky banjo?“ V jejím hlase jsem rozpoznala vlastní sarkasmus – malé dítě kopírující rádobu suverénní chování starší sestry.

„Jen má strach,“ opáčila jsem. „Jsi její miminko.“

„Je mi čtrnáct,“ ohradila se Gracie, jako by to něco řešilo. Gracie zhruba před rokem, když si konečně posvětila na příčinu všech modřin, diagnostikovali leukémii. Většinu času zachovávala stoický klid, i když jsem měla pocit, že to dělá jen proto, aby vyvážila mámin přehnaně sentimentální smutek. Samozřejmě jsem to chápala, ale někdy jsem se přistihla, že mě šťve, že se nedokáže tvářit statečně, aspoň kvůli Gracie.

Popravdě řečeno, pomyšlení, že by se sestře stalo něco zlého, drtilo bolestivou tíhou i mě, i když tou dobou tu už

nejspíš nebudu. Ve svých nesčetných životech jsem měla ráda spoustu sourozenců, ale Gracie byla mou velkou favoritkou. Pohotová, podivínská, bystrá – naprosto jedinečná. Plná života. Představa jejího prázdného těla ležícího ve studeném, vlhkém hrobě mi přišla tak protichůdná, že kdykoli jsem na to pomyslela, moje mysl se obrátila proti mně.

A představa mámy, že zůstane na našem rozlehlém statku úplně sama – na statku, který kdysi pulzoval rodinou, kterou zbožňovala – mě skoro rozštěpila vejpůl. Ale k tomu nedojde. Nedovolím to.

Gracie kývnutím poukázala na béžovou náplast na mé paži. „Jaká byla dnešní injekce?“

Lékaři připravovali mé tělo na darování kmenových buněk. „Ve srovnání s chemoterapií hotová lambáda.“

„Podle tvých nekonečných zkušeností s chemoterapií.“

Stočila jsem si vlasy do drdolu. „Je to vlastně docela děs.“

A přesto je to zázrak. Žila jsem dost dlouho na to, abych si pamatovala pilky na železo, jak brousí odhalené kosti, zuby zoufale žmoulající rozmočené hadry, to všechno tak brutální a zbytečné zároveň. Moderní medicína je zázrak.

Gracie si závistivě prohlížela moje vlasy. Mívala stejně hladké rovné prameny barvy mědi. „Musím říct, že jsem poněkud plešatá. I když je fakt, že jsem odjakživa tíhla k výstřednosti, takže se možná ta holá lebka ke mně hodí. Možná začnu nosit kosu, abych lidi opravdu vyděsila.“

Náhle se mi vybavil ostrý obraz: srp opřený o tmavou kamennou zeď. Připadal mi hluboce, niterně důležitý, a přesto k němu nebyl připojený žádný kontext.

Tyhle záblesky minulých životů mi připadaly jako drobné střípky obrovské mozaiky, na jejíž kompletní podobu jsem nikdy nedohlédla. Jako když kroutíte kaleidoskopem a pokaždé, když si ho začnete zblízka prohlížet, vzor se přeskládá.

Posledních pět nebo šest životů jsem si pamatovala prakticky v anatomických detailech – výjevy, vůně a emoce, blízcí,

které jsem za sebou zanechala, každou linii Ardenovy nové tváře. Ale životy předtím byly čím dál nezřetelnější, bez jasných obrysů, až se všechno rozmazalo mlhou.

Čas od času se mi vybavil nový detail, ostrý a nezaměnitelný, ale nedokázala jsem si uvědomit, jak zapadá do celkového obrazu mé podivné existence. Věděla jsem, že u houpačícího se přístavu je řada ponurých pohřebních hranic, olivový háj ve sluncem zalité Andalusii, obchodní loď v rozbourané divočině Indického oceánu, ale podrobnosti spolkl čas – nebo má vlastní žalostná paměť.

A pod tím vším, zahalené pod několika vrstvami lásky a strachu a zmatku a bolesti a smutku a hněvu... bylo *proč*.

Proč, které mi po staletí unikalo.

Během té stovky životů jsem o tomhle *proč* přemítala ze všech možných úhlů, od lidských a přízemních (závist, rivalita, sázka) až po nadpřirozené a tajemné (prastará kletba, dohoda s ďáblem, obzvlášť zlovolný mostní troll). Byly tam záblesky rozumu, pravdy – jako když Arden v nejtemnější Sibiři prozradil, že náš osud zpečetila dávná dohoda –, ale nic dostatečně konkrétního, aby z *proč* vyrostla pevná struktura. A z nějakého podělaného důvodu se Arden o začátek našeho příběhu nikdy dobrovolně nepodělil.

Byla jsem tak ponořená ve svých myšlenkách – pohlcená obrazem srpu s ostrou čepelí opřeného o temnou kamennou zed' –, že jsem si ani neuvědomila, že Gracie mluví.

Nebo spíš recituje.

„... a myslela jsem na to, jaké to je, držet tě, každé tvé roční období,“ pronesla, v bledých rukou držela v kůži vázanou knihu básní. „Naše láska znovu kvete, rok co rok, století za stoletím, nové květy ze starých kořenů, věčné semeno, z něhož vždy znovu vykvete život.“

Pocítila jsem jakési známé bodnutí, které jsem nedokázala identifikovat a zařadit. „Co to je?“

Láska rozkvétá znovu, rok co rok, století co století?

Zvláštní obrat, na průměrného básníka.

Gracie pohrdavě pokrčila rameny a hodila knihu na postel vedle svých přikrytých nohou. „Nějaká knížka poezie? Becca mi ji přinesla, když za mnou posledně přišla.“ Becca byla Graciina stejně zádumčivá nejlepší kamarádka, která nosila výhradně černou a mluvila afektovaně tichým hlasem, aby zamaskovala svůj přirozeně pronikavý hlas.

„Přinesla mi celou krabici s nejrůznějšími dárčky. Bylo to trochu tragický.“

„Hezký, ale co je to za knihu?“ Naklonila jsem se, abych lépe viděla na obálku.

Deset stovek let tebe.

Srdce se mi v hrudi nepřírozeně zastavilo.

„Je to virální záležitost,“ pronesla Gracie jízlivě. Ze zásady se vyhýbala populární kultuře. „Upřímně, co si Becca myslela? Mám rakovinu, ne špatný vkus. Když už jsme u toho, je mi ctí, že ten náhrdelník pořád nosíš.“

Gracie ukázala na černou stuhu na mém krku.

Ruka mi vystřelila k ošklivému „šperku“, který mi před pár týdny vyrobila. Přívěsek tvořila okousaná vidlicová kost kuřete a stále ještě neurčitě voněla pečeným tymiánem. Byl naprosto nechutný, ale podle vítězoslavného výrazu v její tváři, když mi ho podávala, jsem poznala, že je to výzva. Musela jsem předstírat, že se mi líbí, a nosit ho pořád, i když to byla doslova kuřecí zdechlina. A kdybych si ho sundala, několik dalších měsíců by mi to v jednom kuse předhazovala.

Kousla jsem se do rtu a snažila se zapomenout na tu podivně výstižnou básničku. „Ano. Je nádherný.“

Stiskla rty a zoufale se snažila nevyprsknout smíchy.

Z chodby se náhle ozvalo zarachocení, jako by se převrátil vozík se zásobami, a já sebou na křesle trhla. Z dob frontové linie během Velké války mi zůstaly permanentně pocuchané nervy – jako by mi už tak dost nezvyšovalo tlak, že jsem ve všech životech pronásledovaná jako štvaná zvěř.

Chvíli jsem sledovala dveře a napůl jsem očekávala, že se uprostřed toho zmatku objeví Arden, ale žádná vražedná silueta se nezhmotnila.

„Co uděláš první, až odsud vypadneš?“ zeptala jsem se sestry. Hlas mi lehce zavibroval, asi jako když přejedete rukou po křehkých mřížích klece. „Protože ty odsud vypadneš, Gracie, to ti slibuju.“

Absurdní na tom bylo, že jsem tomu doopravdy věřila.

„Proč jsi tak hrozně moc posedlá tím, co možná budeme dělat někdy v budoucnu?“ Gracie se zakřenila. „Ty jsi takový snílek.“

„Říkáš to, jako by to byla nějaká smrtelná nemoc.“

Věnovala mi významný pohled. „Našla jsem tvůj extrémně tragický seznam. Věci, které uděláš, až budeš dospělá, jako by dospělost byla nějaký mytický stav.“

Rozpálily se mi tváře. Takový seznam jsem si vedla v každém životě, který si pamatuju; plný věcí, které udělám, až zlomím prokletí a konečně budu *žít*. Protože když si člověk dokáže představit budoucnost, pak musí být reálná, musí někde existovat.

„Jsem optimistka, jasný? Tak co budeš dělat, až to ze sebe dostaneš?“

Gracie přemítala nad otázkou a nepřítomně si pohrávala se strunami houslí. „Půjdu na hřbitov.“

„Proč?“

Čekala jsem, že řekne něco hlubokého, třeba že navštíví hrobky naší rodiny nebo že vzdá úctu svým kamarádům z nemocnice, kteří nemoci podlehli.

Přejela si po bradě. „Jeden z mých bývalých učitelů umřel. Jednou o mně řekl, že mám divnou energii. Ráda bych mu znesvětila náhrobek.“

Jakmile můj šokovaný smích utichl, zkontrolovala jsem své úzké zlaté náramkové hodinky a zarazila se nad tím, kolik už je hodin. „Do háje, přijdu pozdě do práce.“

Sebrala jsem z prošlapaného linolea batoh a neochotně vstala. Svět před očima se mi houpal a rozmazával. Z jehel se mi motala hlava, ale vzhledem k tomu, čím si Gracie procházela, mi přišlo ubohé si stěžovat. Taky to nedávalo moc smysl. Jednou mi tělo rozpáral granát, ale nedej bože, aby mi kvalifikovaný lékař navrhl, že mi odebere krev.

Gracie otočila noty na stojanu vedle postele, upravila si tenkou modrou přikrývku, zvedla housle a řekla: „Měj se, bramboráku.“

Přehodila jsem si batoh přes rameno a vlepila Gracie pusu na čelo. „Taky tě miluju, brkaše.“

„Nemůžeš si dělat prdel z pleti pacientky s leukémií!“ křikla za mnou. „Ty necitlivá pizdo!“

Než jsem odešla, letmo jsem se na ni ohlédla a cítila jsem, jak se mi plíce nafukují láskou jako balonek.

Gracie byla to jediné, co nás s mámou po tátově smrti drželo při smyslech. Byla moc malá na to, aby chápala závažnost situace, a tak strávila několik následujících měsíců vyprávěním příšerných improvizovaných vtipů a předváděním dramatických monologů v benátské masce, foxtrotováním po obývacím pokoji na máminých nejvyšších podpatcích, zatímco my dvě jsme plakaly u krbu. Byla ztělesněným sluníčkem i temnou gotičkou zároveň. Jedna z jejích prvních souvislých vět byla: „Ty stíny jsou dneska obzvlášť tiché.“

Jednou půl roku v kuse nosila jen pruhované oblečení a ráno, v poledne a večer vystupovala jako mim. Její učitelé se chtěli upřímně zlobit, ale její karikaturní mimice a pečlivě nacvičeným sestavám se nedalo nesmát.

Rozená umělkyně. Autentická podivínka.

Zdálo se tak nespravedlivé, že nemoc může vysát život z někoho, kdo ho má tolik. A ačkoli jsem ve svých mnoha životech přišla o spoustu lidí, ji jsem mohla zachránit.

Vzácná moc. Dar v životě plném prokletí.

Musela jsem jen přežít dost dlouho na to, abych to stihla.

Přesně za dva týdny mi bude osmnáct. Zákrok s kmenovými buňkami je naplánovaný za čtyři dny, po mé poslední injekci na posílení imunity. Jsem jediná příbuzná, jejíž tkáň se shodovala se sestřinou – beze mě by se musela zapsat do národního registru s čekací listinou dlouhou jako řeka Wye.

Pokud mě Arden najde ještě před zákrokem, existuje dost velká šance, že nezemřu jen já, ale i Gracie.

Procházky venku mezi lidmi mě znervózňovaly. Cítila jsem se nechráněně, jako bych vstala z operačního stolu uprostřed transplantace srdce s otevřeným hrudníkem.

Za těch mnoho a mnoho let jsem se přísně vycvičila chodit po chodbě s nejvyšší ostražitostí a zkoumat každou tvář, ať už známou, nebo ne, jestli se ve mně neobjeví ten záchvěv poznání, to cuknutí pouta, to zapraskání hluboko zakódovaného strachu.

Ne že by mě to v Salvadoru zachránilo; Rafael Quiñónez mému radaru zcela unikl.

Arden může být kdekoli. Může být kdokoli. A stačí, abych na chvíli ztratila koncentraci, a může se na mě vrhnout. Nůž v zádech, kulka v hlavě. Nemusí si dělat starost s maskováním stop. Zákon je na Ardena krátký, protože o život přijde se mnou. Naše životní nitky jsou osudově propletené.

Ještě čtyři dny. Stačí, když ještě čtyři dny vydržím a ne-nechám se zavraždit.

Každý můj instinkt mě nabádal, abych se na ty čtyři dny někde zašila, ale v nemocnici mě potřebovali na každodenní injekce. A hořká zkušenost mě naučila, že dělat ze sebe nehybný terč je špatná taktika. Mnohem lepší je být pohyblivý terč, když už člověk musí být terč.

Minula jsem mámu, která vycházela z bistra v přízemí s kelímkem kávy v každé ruce a balíčkem mandlí v podpaží.

Podala mi kelímek s kávou, nos zarudlý od neustálého proudu kapesníků, a pak ukázala na balíček oříšků.

„Doktor říkal, že Gracie musí jíst zdravě, a bůh ví, že ta holka by se radši zaživa upálila, než aby snědla kus zeleniny.“

Odfrkla jsem si. „Myslím, že rakovina nedokáže rozeznat mandle od kyselých žízalek.“

Zavrtěla hlavou s úsečným úsměvem. „Bože. Vy dvě jste tak... Ze všeho si děláte legraci. Neustálé vtipkování a sarkasmus. Asi generační záležitost.“

Kéž bych jí mohla říct, že ve skutečnosti patřím do generace, která se narodila přes tisíc let před tou její. Většina dospělých a autorit se tvářila, jako by tu byla déle než já, a tudíž měla větší přehled o životě, ale i když jsem nikdy neoslavila devatenácté narozeniny a můj čelní lalok se nikdy úplně nedovyvinul, přece jen jsem něco zažila.

„Možná to k ničemu nebude, ale myslím, že Gracie by ocenila, kdyby ses to taky snažila brát s humorem. Občas zažertovat. Pamatuješ, jak nám zvedala náladu po tátově smrti? Dlužíme jí stejnou laskavost. Tak se třeba občas usměj. Trochu do ní rýpni. Říkej jí, že připomíná vajíčko natvrdo, nebo se aspoň nauč tančit foxtrot.“

Máma se usmála, její oči ale zůstaly vážné. „Pokusím se.“

Cestou z nemocnice jsem minula Dylana, pomocníka, který posledních pár let pomáhá mamce na statku. Zamávali jsme na sebe z opačných stran otáčejících se dveří. Z kapes kostkované bundy s beránkem mu vyčuhovaly sladkosti a filmový magazín – dokonalý protijed k mandlím a upřímnosti. Bylo mu něco přes dvacet a Gracie miloval jako mladší sestru. Celá naše rodina byla mozaikou vztahů, které neměly tak docela fungovat, ale fungovaly. Z hospodyně se stávaly kmotry, pošťáci zaskakovali jako pánové na hlídání, každou neděli se u nás setkávala eklektická směsice lidí, kteří nám dokázali vykouzlit úsměv na tváři.

Obloha nad Abergavenny byla bledě modrá, romantická, zima už ztratila ostré zuby. Na polovinu března bylo teplo a ve větru se vznášela medově sladká vůně květů. Hlavní ulici lemovaly nízké budovy v pastelových barvách, za nimiž se ve velkých obloucích lesů a luk tyčily dramatické kopce. Na rohu byla staromódní kavárna s proutěnými křesílky, pekárna, kde to vonělo po jahodovém koláči, a holičství, v němž bzučely holicí strojky.

Dívala jsem se do prostoru, ale kontrolovala jsem každý detail, každý náhlý pohyb, cokoli, co vypadalo trochu jinak než včera, cokoli, co upoutalo mou pozornost. Bylo to vyčerpávající, neustále fungovat ve stavu zvýšené bdělosti, nikdy nepolevit na ostražitosti, ale pokud mě to udrží naživu dost dlouho na to, abych zachránila Gracie, každá sekunda stojí za to.

Před květinářstvím se objevila neznámá tvář a mně několikrát poskočilo srdce.

U stříbrných kbelíků s květinami stál chlapec a prohlížel si kytice. Vysoký šlachovitý blondák s očima blízko u sebe. Jeho oči se pomalu setkaly s mými a v mém nitru vzplál plamen.

Přidala jsem do kroku. V tomhle městě jsem znala skoro všechny lidi mého věku a tohohle blondáka jsem viděla poprvé.

Ale on už odvrátil pohled a začal zkoumat cenovku na pugetu červených jiřin. Dlouze a pomalu jsem vydechla a snažila se zklidnit tep.

Do knihkupectví jsem dorazila čtyři minuty po začátku směny. Pracovala jsem v Beacon Books, malém nezávislém knihkupectví uprostřed města. Ze školy jsem odešla hned, jakmile to bylo legálně možné – po staletích vzdělávání v různých formách jsem o školský systém zcela ztratila zájem. Učební osnovy byly s přibývajícími desetiletími stále nudnější; logaritmy a kombinatorika, věty souřadné a podřadné,

stavba rostlinných buněk a periodické tabulky, všechna magický lesk života zredukovaný na matice a šrouby a kvadratické rovnice.

Arden byl jiný případ. Miloval slova, myšlenky, poezii a hry. Rád se učil, vyjadřoval, spřádal dlouhé a klikaté myšlenky o lidském údělu. Vždycky s sebou v každém životě nosil malý zápisník, kam si všechny myšlenky, nápady a básně zapisoval, a i když jsem je nikdy nesměla číst, připadalo mi to beznadějně rozkošné. Tyhle rozmary se zdály naprosto neslučitelné s tím neúprosným zabijákem, kterého jsem znala, ale možná právě proto mi připadal tak podmanivý – ty drobné zvláštnosti a slabůstky, které z Ardena dělaly stejného člověka, ať už jsme byli kdokoli a kdekoli.

Ať už je duše cokoli, dá se nosit v zápisníku.

Proto jsem pana Oyinololu, majitele knihkupectví, dlouhé měsíce otravovala, až mě nakonec přijal do práce po boku své dcery.

Ardena v každém životě přitahovala literatura podobně jako včelu přitahuje nektar.

Takže pokud ho mám najít, kde jinde než tady?

Protože tentokrát to budu já, kdo najde toho druhého. Chci mít navrch, nechci se nechat zaskočit jako v Salvadoru ani prosit o život jako na Sibiři. Ani v jednom případě na tom nezáleželo, protože konečným stavem by vždy byla vzájemná destrukce, ale stala se z toho otázka hrdosti.

Ve velké hře naší existence jsem nechtěla prohrát.

Po naoko vážném kázání pana Oyinololy o důležitosti chodit do práce včas jsem se pustila do doplňování oddělení literatury faktu. Vždycky jsem důsledně studovala přebaly, aby mi neuniklo, pokud se nějaký nový titul zaměří na podivný fenomén vědomé reinkarnace, ale kromě knihy vyprávění lidí, kteří se ocitli tváří v tvář smrti, jsem neobjevila nic ani vzdáleně užitečného. Kam mi paměť sahala, tak jsem se ve všech životech snažila pochopit smysl mého krutého prokletí,

ale ani v těch nejtemnějších zákoutích internetu jsem nevyčetla nic světoborného.

Kdykoli zacinkal malý zvonek nad vchodem, šlehla jsem pohledem ke dveřím, protože jsem napůl očekávala, že jimi projde neznámý člověk mého věku s pronikavými očima. Můj vrah. Ale dnes se sem trousili hlavně důchodci, kteří hledali almanachy o divoké přírodě, a uštvaní rodiče, kteří se snažili zaujmout neposedné děti obrázkovými knížkami.

Když se slunce začalo blížit k obzoru a spíš než slunce připomínalo oranžový žloutek, pomohla jsem Nie uzavřít pokladnu. Nia byla plachá, vážná dívka s tmavou pletí a velkými brýlemi, černé vlasy měla ostříhané skoro dohola. Vlastnila tu nejbezvadnější sbírku pletených svetrů, jakou jsem kdy viděla, a nikdy se nikomu nedívala přímo do očí.

Nia měla několik nesourodých koníčků, jako třeba šachy, pozorování ptáků a jaderná válka, a jakékoli jiné konverzační téma považovala za největší nudu na světě. Měla jsem ji moc ráda a díky ní jsem si oprášila znalosti o Oppenheimerovi, abychom měly alespoň jedno společné téma, ale Nia si mě tvrdošíjně nechtěla pustit k tělu. Nebrala jsem si to osobně, protože se vyhýbala i otcovu láskyplnému stisku ramene.

Dnes, když jsem zrovna počítala desetilibrové bankovky, zapředla hovor.

„Konečně máme zásoby,“ prohodila, hlas jemný a hladivý jako flétna s takřka neslyšitelným vibratem. Sáhla pod pult a vytáhla povědomou knihu s obyčejným černým přebalem a zlatým písmem. „Jeden výtisk jsem ti odložila stranou.“

Když mi ji podávala, přejela jsem prstem po názvu.

Deset stovek let tebe.

Autor neznámý.

Stejná kniha poezie, ze které v nemocnici recitovala Gracie.

V žebrech mě zašimralo cosi jedovatého a děsivého, i když jsem nedokázala říct proč. Na okraji mé mysli se rozsvítila výstražná kontrolka.

„Slyšela jsi o tom hypu?“

Nepřítomně jsem zavrtěla hlavou. „Sociální sítě jdou mimo mě.“

Nejen z jakéhosi vágního pocitu, že bych měla být co nejvíc inkognito, ale i ze zásady. V minulých životech jsem viděla, jak sociální sítě rozežírají demokratické principy a gamifikují konflikty, jak tříští pozornost a hrotí názory do nebezpečných protichůdných extrémů, jak znehodnocují umění a přiživují pijavice jménem umělá inteligence, jak zvedají adrenalin, manipulují dopaminem a smršťují lidský úžas v jediný blikající bod.

„Aha.“ Nia čtyřikrát nebo pětkrát za sebou zamrkala, pak upřela své tmavě hnědé oči někam těsně nad moje rameno. „No, jeden autor cestopisů objevil někde v sibiřské divočině ručně psanou knihu poezie o reinkarnaci. Je podle všeho desítky let stará a nikdo netuší, kdo ji napsal, ale vyšel originál v ruštině a teď to všichni žerou. V překladu vyšla snad všude na světě. Teda, pokusili se o překlad. Ta poezie je krásná a smutná a zvláštní, a pak je tu ještě záhada, kdo ji vůbec napsal – podle jedné teorie ji prý na zem seslala nějaká nebeská bytost.“

Beze slova jsem na znamení díky přikývla a nemohla jsem uvěřit, co mi říká.

Sibiřská divočina.

Celá staletí jsem prosila, abych si mohla přečíst, co píše, ale marně.

A teď mi ho dvojice sil osudu a náhody naservírovala na stříbrném podnose.

Tohle je poezie z Ardenova pera. Musí být.

Miša kopal hrob už několik hodin, ale pevný sníh dál vzdoroval.

Pracoval metodicky, rozpaloval uhlíky na ohni a pak je rozprostíral po permafrostu. Jakmile půda mírně změkla, uhlíky shrábl, kopal, kam ho sníh pustil, následně postup zopakoval. Kolem ušanky mu jako doutníkový kouř tančila pára z úst.

Žili jsme na jednom z nejchladnějších obydlených míst na zemi, dokonce chladnějším než Mars. Každý doušek nedotčeného vzduchu se v plicích rozléval jako tekuté stříbro.

Pod sibiřskou oblohou posetou hvězdami se rozprostíraly kilometry drsné tajgy, černé jehličnaté lesy tlumené bílou peřinou.

Nad námi zářila jedovatě zelená polární záře.

Konečně jsme se dostali na konec polární noci, kdy se na dva měsíce musíme rozloučit s denním světlem, ale zima se ještě pořád zakusovala hluboko do kostí.

„Jak dlouho myslíš, že ještě vydrží?“ zeptala jsem se a usrkla domácí višňovici z Mišovy placatky. Krkem mi projelo sladké pálení. Vedle mě praskal ohýnek a zahříval mi odhalenou kůži na obličejí dost na to, aby mi roztála jinovatka kolem řas.

„Nanejvýš pár dní.“ Poskládal čerstvou várku uhlí na sníh, přešel ke mně a posadil se na pokácený kmen stromu. Naše

obrovské kožichy se k sobě tiskly a i přes vrstvy tlustého nor-ka mě při dotyku brněla kůže. Podrážkou sněhule ze sobí kůže jsem seškrábala nános věčně zmrzlé půdy. „Chceš si o tom promluvit?“

„Nět.“

Předpokládala jsem, že ztratil nespočet matek. Jen si to nedokázal přiznat.

Místo toho jsem mu ruku v rukavici položila na čelist, ústa zkroucená nevyčtenou otázkou. S pomalým úsměvem ke mně otočil tvář a pak mi semišovou rukavicí sevřel bradu. V tomhle životě se mi jeho tvář líbila: šikmé černé oči a tmavé huňaté obočí, se širokým plochým nosem a hladkou okrovou pletí. Naklonili jsme se k sobě, a když se jeho rty dotkly mých, ucukla jsem.

Byly studené jako led.

I když jsem ho chtěla líbat dál a nechat tuhle chvíli plynout jako tundru, nepřekonatelná touha chránit ho mě přiměla odtáhnout se.

„Jsi celý promrzlý. Měli bychom jít domů. Dokončíme to zítra.“

Nenápadná zkouška.

Zítra jsem měla osmnácté narozeniny a o účelu tohohle hrobu jsem měla jisté podezření.

Přesto si ani jeden z nás nepřipouštěl, že by znal pravou totožnost toho druhého.

Tady jsme nebyli Arden a Evelyn. Byli jsme Miša a Naděžda, dva prostí Sibiřané, kteří se do sebe zamilovali ve čtrnácti, když nás otcové vzali lovit ryby na ledu. Ještě jsem si pamatovala ten nával adrenalinu, když jsem Mišu uviděla poprvé; hluboké niterné přesvědčení, že jsme se už někdy setkali. Ten nefalšovaný magnetismus, který nás k sobě přitahoval, jako bych byla planetou, kolem které bude navždy obíhat.

„Jsem v pohodě.“ Jeho slovy otrásala zloba, které jsem tak docela nerozuměla.

„Mišo.“ Položila jsem dlaň na jeho ruku opřenou o drsný kmen stromu.

„Po tom, co se ti stalo s prsty...“

„Říkám, že jsem v pohodě, jasný?“ Vytáhl svou ruku zpod mé; ruku, která minulou zimu podlehla omrzlinám. Zachraňoval mého tátu, který se zranil při lovu, a nevnímal, že mu mráz okusuje končetiny. Nejbližší nemocnice byla vzdálená dva dny, a tak mu jeho bratr uřízl malíček a větší část prsteňku. Na umrtvení použili lahev vodky.

Znovu jsem si srkla višňovice a vychutnala si její ohnivou sladkost. „No tak. Myslíš si, že tě neznám? Jde o tvou mamušku?“ Vždycky se mi líbilo ruské slovo pro matku, jak poskakovalo po jazyku jako lidový tanec.

„Ech. Nikdy jsme spolu moc nevycházeli.“

Nabídla jsem mu placatku, on zavrtěl hlavou. Nejspíš poprvé v životě odmítl pít. Pokrčila jsem rameny a zašroubovala uzávěr. „Pořád je to tvoje mamuška. Obchod ve vesnici bez ní nebude jako dřív.“

„Ach, ano. Kdo se teď bude mračit na lidi, až budou kupovat sobí mléko?“ Hořce se zasmál. „Nikdy jsem si nezvykl na to, že úsměvy se tu nerozdávají na potkání, že si je člověk musí zasloužit.“

Oba jsme ztuhli; drobné uklouznutí.

Kdyby znal jen Sibiř, neměl by si na co zvykat.

Začalo mi bušit v hrudi. Nevyhnutelné vyvrcholení se blížilo a já nebyla připravená. Nikdy jsem nebyla připravená, ale tenhle život jsem si oblíbila. Dojení sobů s mámou, když nad tajgou vycházelo broskvově růžové slunce. Návštěvy u bezzubého dědečka a jeho vyprávění o stavbě železnice. To, jak jsem se choulila v posteli vedle Miši, hlavu položenou na jeho hrudi, poslouchala jsem tlukot jeho srdce, nemluvíli jsme, jen jsem cítila, jak mezi námi pulzuje jakýsi neviditelný proud.

Višňovice tomu všemu trochu otupila hrany, ale jedno bylo křišťálově jasné: všechno se schylovalo k dnešní noci.

„Víš, že je pro nás, že jo?“ Miša se zachmuřil a zadíval se do popelavě bílých uhlíků na ohništi. „Ten hrob. Víš, kdo doopravdy jsem.“

Srdce mi poskočilo jako sánky na ledu. Snažila jsem se polknout vlnu zoufalých emocí, které si hledaly cestu ven. „Vždycky jsem to věděla. Jen jsem si myslela, že tentokrát bych mohla změnit tvůj názor.“

Posměšně si odfrkl, polovinu obličeje měl schovanou před oranžovou září plamenů. „Takže jsi mě nikdy doopravdy nemilovala. Jen jsi to hrála, aby sis zachránila kůži.“

„Tomu snad ani na vteřinu nevěříš.“

Nedaleko truchlivě zurčel termální pramen – životní síla naší vesnice.

„Chci jen vědět proč,“ zašeptala jsem a snažila se v hlase potlačit žadonivou notu. „Nemůžeš mi říct aspoň to?“

Zadíval se na oblohu, jako by v zářícím polárním světle hledal útěchu. „Když to budeš vědět, bude tě to bolet víc.“

„Udělala jsem ti něco? V jednom z těch dávných životů, které si já nepamatuju, ale ty ano? Jde o pomstu?“

„Když to budeš vědět, bude tě to bolet víc,“ zopakoval neústupně.

Rozostřil se mi zrak, částečně z pálenky, částečně ze strachu. Určitě to neudělá. Tentokrát ne.

„Kéž bych si dokázala vzpomenout, Ardene. Myslíš si, že každý den svého života netrávím tím, že v duchu pročesávám posledních tisíc let? Jenže... s dřívějšími životy je to jako snažit se vybavit si vzpomínky z doby, kdy jsem byla ještě dítě. Někdy zachytím zvuk, pohled nebo pocit, ale zmizí dřív, než je vytáhnu z mlhy. Nevím, kde má duše začala. Kde jsme začali *my*.“

Kolem nás se rozhostilo ticho a vzduch protahovalo napětí. Když kopete hrob v permafrostu, musíte si dávat pozor, abyste nenarazili na metanovou kapsu. Plyn by dokázal způsobit tak silný výbuch, že by se v zemi vytvořil kráter. Tenhle

rozhovor mi připadal podobný; tiché zoufalství při kopání hrobu, znásobené hrozbou, že to kdykoli může vybuchnout.

Miša sáhl do vnitřní kapsy kabátu a vytáhl hnědý kožený zápisník, do kterého dlouhé noci horečně psal. Přitiskl si ho k hrudi, jako by ho jeho obsah mohl zahrát.

„Nechci to udělat, Evelyn.“ Hlas se mu při vyslovení mého jména zlomil a mně se při tom rozbušilo srdce.

Chytila jsem ho za obě ramena a přinutila ho, aby se na mě podíval. Jeho oči připomínaly chřtány sopek: v temné hloubce doutnalo cosi věčného a smrtícího.

„Tak to nedělej. Co se stane, když to prostě... neuděláš?“ Zběsile jsem zavrtěla hlavou, až mi z ušanky vylétly prameny ojíněných vlasů. „Co se stane, když mě nezabiješ a já nezabiju tebe a budeme moci být spolu?“

Dokázala jsem si zřetelně představit, jaký život bychom mohli vést. Malá, prostá svatba u zamrzlého jezera. Učili bychom naše divoké děti dojit soby, napichovat na rybářské pruty střevle a moučné červy. Vlastní dům, vchodové dveře natřené na červenou, jen pár metrů od všech našich blízkých. Tak moc jsem si to přála.

Kdyby mezi námi nebylo několik tlustých vrstev kožešiny a semiše, moje pŕlměsíčky nehtů by se mu zarývaly do ramen „Proč prostě nemůžeme... být?“

Po jeho krásné tváři se jako v němém filmu přehrávala lítost. Dokázal si takový život představit i on? Budoucnost, která by nás čekala, kdyby se rozhodl jinak? Nebo byl o svém plánu tak přesvědčený, že si jinou alternativu ani nedovolil představit?

S bolestnou grimasou ukázal na placatku. „Je pozdě.“

Veškerá paličatá naděje ve mně okamžitě uvadla.

Višnovice, okořeněná jedem věčného spánku.

„Věděl jsem, že na poslední chvíli začnu pochybovat,“ zašeptal, každé slovo jako bodná rána. „Zítřka je nám osmnáct. Musel jsem to udělat hned.“